# Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: D. R., zastoupena Mgr. Ivanem Brambaški, advokátem se sídlem Praha 8, Pakoměřická 5, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2006, čj. OAM-747/VL-20-11-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2007, čj. 64 Az 76/2006 - 30,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

III. **Odměna ustanoveného zástupce stěžovatelky advokáta Mgr. Ivana Brambaški se určuje částkou 2400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 17. 4. 2007 se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2007, čj. 64 Az 76/2006 - 30, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 7. 2006, čj. OAM-746/VL-20-11-2006. Tímto správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud vzal za prokázané žádostí žalobkyně o udělení azylu, vlastnoručně psaným odůvodněním této žádosti a obsahem protokolu o pohovoru k této žádosti, že žalobkyně přicestovala i s manželem do České republiky a požádala o azyl, protože

nechtěla být v kontaktu se svým bývalým zaměstnavatelem, který ji sexuálně obtěžoval a poté, co ukončila pracovní poměr, jí opakovaně telefonicky vyhrožoval. Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení azylu se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že ani jeden z těchto důvodů nelze podřadit pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu a žalovaný nepochybil a postupoval správně, když žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení otázky přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), tedy otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.[1]

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“), neboť se domnívá, že napadené rozhodnutí je stiženo nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Stěžovatelka namítá, že neměla jinou možnost řešení nastalé situace než útěkem. Sexuální obtěžování jejím bývalým zaměstnavatelem se přeneslo do roviny šikany namířené kromě ní i proti jejímu manželovi, úřední orgány na Ukrajině nefungují tak, aby ochránily její základní práva na osobní integritu. Stěžovatelka se domnívá, že ačkoliv nebyla perzekuována z důvodu své rasy, náboženství či politického přesvědčení, docházelo k masivnímu zásahu do jejích základních práv a svobod, proti čemuž neexistovala možnost bránit se cestou práva. Podle stěžovatelky jsou důvody uvedené v § 12 zákona o azylu naplněny, není-li v domovském státě možnost domoci se dodržování základních lidských práv umožňujících důstojné žití. Tuto okolnost soud podle stěžovatelky v rozsudku zcela pominul a nezařadil do svých závěrů, o které rozsudek opírá.

K námitce stěžovatelky, že krajský soud posoudil nesprávně důvody její žádosti o azyl, Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59, v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003 - 40, v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 - 48 a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 7/2004 - 37, kde bylo opakovaně vysloveno, že

[1] Všechna zde uvedená rozhodnutí jsou publikována na www.nssoud.cz

správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy z vyhrožování ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, stejně tak nedůvěru občana ve státní instituce či nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc stěžovatelem ani v zemi původu neprojevená.

Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu. Jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytné. (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 2 Azs 6/2003 - 38)

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Protože nebyl shledán ani žádný další důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, lze shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy nutno ji ve smyslu § 104a s.ř.s. považovat za nepřijatelnou a odmítnout ji.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o žalobě a pro případné řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ivan Brambaški (usnesení ze dne 10. 11. 2006, čj. 64 Az 77/2006 - 19), v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby – sepsání kasační stížnosti, a dále 300 Kč na úhradu hotových výdajů [§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], celkem 2400 Kč, když o odměně za převzetí a přípravu zastupování rozhodl krajský soud v napadeném rozsudku. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu